

Josep M. Saumatri

DES D'EL RETIRO

El desplegament interior i el replegament exterior

Encara caldeja l'afer Juan Guerra i alguns mitjans de comunicació n'estan traient un profit inimaginable fa unes setmanes. Això permet a l'oposició anar mantenint la seva estratègia de tensió permanent i a la més petita plantegen preguntes relacionades amb l'escàndol, cosa que no solament neguiteja els socialistes, sinó que els dona una sensació d'encalçament que fins ara no havien sentit. Potser per això, ja se senten veus dins del PSOE demanant que sigui Juan Guerra qui doni explicacions clares i no els responsables del partit, i que en qualsevol cas la posició del germà Juan és indefensible a hores d'ara.

Aquesta sensació de persecució política va fer, per exemple, que l'acte de presentació d'una revista de debat socialista, *El socialismo del futuro*, esdevingués una altra vegada una reafirmació dels quadros socialistes a favor d'Alfonso Guerra i Felipe González. Tal com va manar el secretari general en funcions de president del govern en la seva darrera conferència de premsa a Madrid, els socialistes estrenyen els rengles davant l'ofensiva combinada de la dreta i de l'esquerra comunista. Els homes d'Alfonso Guerra que en l'organització d'aquesta mena d'actes s'han mostrat com uns veritables mestres, es van tornar a lluir en aquesta presentació. Van aplegar un grapat de figures internacionals vinculades al socialisme, cosa fàcil, i hi van posar unes gotes de *perestroika* soviètica i polonesa i un bon raig de comunisme passat a socialisme, Achille Occhetto. El còctel va donar molt bon resultat i el missatge va aparèixer clarament als ulls dels bons televidents: digui el que digui una oposició desqualificadora, el PSOE va per tan bon camí que fins i tot pot donar lliçons als altres. Els homes del PCE es van enrabiar per aquest inesperat cop de mà que Occhetto donava als socialistes acceptant de participar en els seus debats sobre el futur del socia-

lisme, i cap dels oradors socialistes va deixar escapar aquest trumfo.

En segon lloc, el PSOE expressava un altre missatge, sobre el qual insisteix des de fa unes setmanes: Alfonso Guerra és més un intel·lectual que no un polític, i per tant aquestes coses del poder i les seves misèries no li escauen. Les seves últimes aparicions, per cert molt ben calculades, han estat en presentacions de llibres de pensament, en un debat a Itàlia sobre Antonio Machado, en la presentació d'aquesta revista o impartint doctrina llatinoamericana des de Montevideo. Home de lletres i home d'estat. Tan sols un míting a Sevilla, on amb el seu estil estripat va maldar per recuperar la seva imatge en el seu reducte andalús.

I en qualsevol cas, per a aquells que no poden creure que Alfonso Guerra sigui un intel·lectual amb tots els ets i uts, la indicació resulta ben clara: el vice-secretari vice-president és l'interlocutor del PSOE per als debats ideològics, que ell organitza des de fa temps. Per a les qüestions d'ideologia, sisplau, passin pel despatx d'Alfonso Guerra, que és el que discuteix d'aquestes coses amb Michel Rocard, Regis Debray, Claudio Martelli, Adam Schaff, o el mateix Mikhaïl Gorbaxov. ¿Per què no ho pot fer amb un militant o amb un pobre portaveu de l'oposició? Felipe González es reserva el paper d'aplicar les tesis elaborades pel seu lloctinent; això sí, des d'una perspectiva heterodoxa. Tot això no vol dir que en aquests debats no se sentin coses molt interessants, almenys sobre el paper.

LA RFA AL NORD I EL MARROC AL SUD

De tota manera, gran part de l'activitat política d'aquesta setmana s'ha desenvolupat a l'estranger. És lògic, si pensem que les noves circumstàncies mundials obliguen l'estat espanyol a redefinir

moltes de les seues posicions i a donar cops de colze com tothom per poder sortir almenys al darrer rengle de la foto final de curs. Així, la VI reunió cimera a Constança amb la RFA va servir perquè el canceller Helmut Kohl prometés solemnement al "seu amic" Felipe González, que no pensarà bastons a les rodes del procés unificador. Felipe González, a canvi, va abonar la reunificació d'Alemanya i li va traure càrrega negativa tant pel que fa a la Comunitat com a l'estat espanyol. L'acord tan bonic assolit en un vaixell que travessava el llac, s'ha de prendre amb precaució, ja que ni Bonn, ni menys Madrid dominen els esdeveniments, i per tant tot depèn del que passi al llarg dels mesos vinents. Entre Kohl i González només hi hagué un intercanvi d'idees i d'intencions, però no de projectes concrets i a curt termini, simplement perquè no els tenen.

Simultàniament, a Rabat, una delegació de la CE, encapçalada per funcionaris espanyols, discutien amb les autoritats marroquines unes millors condicions per als pescadors andalusos, que es consideren víctimes dels abusos de la policia naval i dels funcionaris governamentals i judicials del Marroc. L'exasperació dels pescadors si és raonable o no, és difícil de determinar amb rigor -va provocar un incident molt important, ja que mentre bloquejaven alguns ports del sud va intervenir l'Armada, que és la que conserva competències en el mar. Torna per tant la polèmica sobre algunes funcions residuals d'ordre públic per a les Forces Armades, polèmica que s'estén sobretot a la Guàrdia Civil i al seu

caràcter de cos militar i civil al mateix temps.

Els resultats de les negociacions a Rabat no estan tampoc clars del tot. És versemblant que els marroquins hagen donat algunes garanties perquè els pesquers de la CE, és a dir andalusos, valencians i canaris, no siguin tan maltractats com fins ara, però els armadors i els capitans diuen que les seguretats són molt relatives, i que d'altra banda s'han aconseguit gràcies a les promeses de pagar unes quantitats indeterminades en concepte d'indemnització. En el fons, és el vell problema de les relacions econòmiques amb el Marroc que tornen a sorgir cíclicament per una raó o altra, però que emmetzina un tracte d'altra banda fluid.

EL CAS PRENAFETA

A Madrid molt poca gent, si és que hi ha algú, ha entès el *cas Prenafeta*. Aquesta vegada no ha estat solament la típica topada entre el poder polític i el judicial, sinó que s'ha pogut veure l'espectacle insòlit de dos fiscals importants discutint públicament. El fiscal Jiménez Villarejo ha tornat a mostrar la seva heterodòxia política, anant a cercar el conflicte precisament quan la tendència entre la judicatura és la d'evitar aquests casos, que són molt enutjosos i tenen sempre un cost en imatge i tranquil·litat. Això és segurament l'avís que entre ratlles li va enviar el fiscal de l'Estat, Leopoldo Torres, i que el de Barcelona va rebutjar. Leopoldo Torres, tot just escarmentat pel rebuig de la seva querella contra el diari *El Mundo*, pensava que era molt més perillós ficar-se amb un polític que té el suport que té Lluís Prenafeta, però la jugada li va tornar a sortir malament perquè aquesta vegada qui va rebutjar el seu escrit va ser el mateix Jiménez Villarejo.